

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy ngày 09/07/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 940

“NGHE PHÁP PHẢI CÓ THỂ HÓA NHẬP VÀO TỰ TÁNH”

Chúng ta tu học Phật pháp, nghe pháp, tụng Kinh, niệm Phật, nếu có thể thể hội được từ tự tánh thì chúng ta mới có pháp hỷ, có niềm vui từ nội tâm. Như vậy chúng ta mới có thể học được nhiều, nghe được nhiều mà không mệt mỏi. Nếu chúng ta nghe với tâm phân biệt, nghe bằng tâm ý thức thì chúng ta sẽ rất mệt.

Trong một buổi nói chuyện cũng vậy, nếu dùng tâm ý thức để nói thì chúng ta sẽ rất mệt, cảm thấy thời gian của buổi nói chuyện rất dài. Nếu dùng sóng tâm để nói chuyện thì chúng ta không mệt mỏi và cảm thấy thời gian trôi đi rất nhanh. Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, mỗi ngày Ngài giảng Kinh từ 2 đến 4 tiếng đồng hồ, Ngài có mệt mỏi không?*”. Hòa Thượng nói: “*Tôi không giảng Kinh thì mới bị mệt, nếu giảng Kinh thì tôi không mệt*”.

Chúng ta thấy người ta làm Phật sự, chúng ta tưởng rằng họ rất mệt. Khi làm Phật sự, nếu chúng ta vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chúng ta rất mệt. Nếu chúng ta làm Phật sự mà không vọng tưởng, không phân biệt, không chấp trước thì chúng ta không mệt. Mỗi chúng ta đều có sự thể hội này. Hôm nào chúng ta xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì hôm đó chúng ta làm việc rất hoan hỷ, hiệu quả. Nếu chúng ta làm việc với tâm đầy vọng tưởng, đầy phân biệt, đầy chấp trước thì chúng ta luôn cảm thấy mệt mỏi, hiệu suất công việc thấp, thậm chí làm việc mà quên trước quên sau.

Trong cách làm việc của tôi, tôi không có kế hoạch, không tính toán, không họp bàn. Ai đã nhận trách nhiệm, nhận nhiệm vụ nào thì tận trách nhiệm với công việc đó, không đùn đẩy nhau. Vừa qua, tôi đi Đà Nẵng. Trước khi đi Đà Nẵng, tôi chưa nắm được lịch trình cụ thể. Khi tôi đến nơi thì mọi việc cứ diễn ra nhịp nhàng. Thứ Bảy tôi đi Huế để làm lễ động thổ xây dựng trường học. Chủ nhật tôi kết thúc khóa học hè của các con ở Đà Nẵng. Thứ Hai tôi đi Quảng Trị. Thứ Ba tôi quay lại Hòa Phú – Đà Nẵng để làm những việc cần làm. Khi ra Hà Nội, tôi thấy khóa học “*Trại Hè Nhớ Bác*” có rất đông các con học sinh. Tôi chưa hề bàn bạc với Ban Tổ chức về việc tổ chức khóa hè này cho các con. Tôi chỉ đến để làm việc của tôi, mọi người vẫn làm việc của mọi người. Mọi người chuẩn bị chương trình, chuẩn bị tài liệu rất đầy đủ nhưng tôi không chuẩn bị gì cả. Mọi việc rất tốt, rất vừa vặn, khế hợp.

Chúng ta thấy: Tất cả mọi việc Phật sự, nghe pháp, niệm Phật, tụng Kinh đều phải có thể “**tiêu quy tự tánh**”, tiêu vào, hóa nhập vào tự tánh của mình rồi lưu xuất ra. Vậy thì không hề có sự chướng ngại, không hề có sự khấn trương. Mỗi chúng ta tuy có những cảnh giới sâu cạn khác nhau nhưng ai cũng đều có sự thể hội này. Ví dụ khi chúng ta nói chuyện rất hăng say thì một giờ đồng hồ, hai giờ đồng hồ bỗng chốc trôi qua rất nhanh. Cho nên nghe pháp, niệm Phật, tụng Kinh hoặc làm bất cứ việc gì đều phải có thể hóa nhập vào nơi tự tánh, gọi là “**tiêu quy tự tánh**”. “**Tiêu quy tự tánh**” không có vọng tưởng, không có phân biệt, không có chấp trước.

Chúng ta luôn vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, luôn khởi tính thiệt hơn. Nếu chúng ta triệt tiêu được ý niệm được mất, lời lỗ, không sợ bị lỗ, không sợ thiệt thòi thì tự khắc mọi thứ sẽ bình lặng lại. Nếu chúng ta lo sợ bản thân bị thiệt thòi, sợ thiệt thòi nhân lực của mình, sợ thiệt thòi tài lực của mình thì tự khắc vọng tưởng, phân biệt, chấp trước sẽ kéo theo. Khi làm, chúng ta rời xa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, không nghĩ đến được mất, tốt xấu, thành bại, hơn thua, chỉ khởi tâm làm lợi ích cho tất cả mọi người, dốc tâm sức để làm thì mới có cảnh giới “**tiêu quy tự tánh**”. Chúng ta dốc tâm đến mức độ nào thì tự khắc sự việc sẽ thành tựu đến mức độ đó.

Hàng ngày, chúng ta luôn vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, luôn ở trong trạng thái so đo tính toán cho nên không thể tiêu vào tự tánh, không thể hóa nhập vào nơi tự tánh, không thể “**tiêu quy tự tánh**”. Tự tánh vốn dĩ là Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi. Muốn hóa nhập vào tự tánh thì phải xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước vì còn phân biệt thì chưa Chân Thành, còn vọng tưởng thì chưa Thanh Tịnh. Thật ra chỉ cần lắng tâm một chút thì chúng ta sẽ có sự thể hội. Thật ra mà nói, chúng ta xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, làm với tâm Chân Thành thì tự khắc sẽ có một sự an bài rất vi diệu.

Hôm qua, khi tôi đến khóa học “*Trại Hè Nhớ Bác*” ở Bắc Ninh, không ai biết tôi đến lúc nào. Khi tôi đi cũng không ai biết tôi đi lúc nào. Điều quan trọng là tôi đã làm xong việc. Tôi rời khỏi đám đông một cách nhẹ nhàng để mọi người không phải bận rộn đưa tiễn, không bị xáo trộn công việc. Nếu chúng ta khởi tâm muốn mọi người đón tiếp, đưa tiễn thì chúng ta có tâm phân biệt, chấp trước, không thể có niềm vui của tự tánh.

Chúng ta phân tích thì sẽ hiểu vì sao hàng ngày chúng ta làm việc Phật sự nhưng luôn cảm thấy rất mệt mỏi. Khi nhìn vào khuôn mặt của chúng ta, nhìn vào “*biểu hiệu*” của chúng ta thì người ta đọc được hết tâm “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham sân si mạn*” của chúng ta. Chúng ta đã học tập được hơn 900 đề tài, tôi chưa bao giờ có khuôn mặt ngái ngủ. Tôi luôn tỉnh táo từ rất sớm. Tôi đã tự đưa ra quy định cho bản thân: Nếu tỉnh dậy trước 3h00’ sáng thì được nằm thêm một chút, nếu tỉnh dậy sau 3h00’ thì phải dậy. Sáng nay tôi dậy lúc 2h50’ sáng, tôi nằm thêm mấy phút

đến đúng 3h thì ngồi dậy. Tôi tắt chuông báo thức để tiếng chuông không làm ảnh hưởng mọi người rồi tôi đọc bài trước khi vào lớp.

Hòa Thượng dạy chúng ta: **“Tất cả mọi việc nghe pháp, tụng Kinh, niệm Phật, làm việc Phật sự đều phải dùng nơi tự tánh, lưu xuất từ nơi tự tánh”**. Ý của Ngài là chúng ta phải xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Nếu làm việc mà chúng ta cứ yêu cầu phải như thế này, phải như thế kia thì chúng ta sai rồi.

Từ xưa đến giờ, tôi đi với các Thầy, chưa bao giờ tôi bàn bạc trước xem ai sẽ nói việc này, ai sẽ nói việc kia bởi vì nếu đã **“tiêu quy tự tánh”** thì mọi việc sẽ tương hợp, khế hợp. Chúng ta chưa phải là Phật Bồ Tát, nhưng chỉ cần tâm chúng ta xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, tâm chúng ta nhẹ đi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, chỉ cần nhẹ 10%, nhẹ 20%, nhẹ 30% thì tự khắc điều kỳ diệu sẽ xảy ra. Thậm chí, nơi đó đang cần những điều gì thì tự khắc chúng ta sẽ nói ra đúng y như việc mà người ta đang mong muốn.

Hôm tôi đi Sóc Trăng, Sư trụ trì nói rằng nơi đó đang cần phát huy văn hóa truyền thống, cần thúc đẩy việc xây dựng các lớp học văn hóa truyền thống. Nhưng lúc lên bục giảng thì tôi không nói đến việc học văn hóa truyền thống mà nói đến việc tu hành như thế nào cho chuẩn mực. Ở đó có đạo tràng niệm Phật rất đông người, người niệm Phật tu hành rất đông. Sau khi tôi nói xong, mọi người quỳ xuống sám hối vì nhận ra chính mình bấy lâu nay đã tu sai. Chúng ta khi đến không mong cầu, khi đi không mong cầu, không mong muốn bất cứ điều gì thì tự khắc kỳ tích sẽ xảy ra.

Chúng ta có quá nhiều vọng tưởng, quá nhiều phân biệt, quá nhiều chấp trước. Tất cả mọi việc làm của chúng ta đều vì vọng tưởng, vì phân biệt, vì chấp trước mà làm cho nên chúng ta luôn bị vận công, rất mệt mỏi. Chúng ta sợ được sợ mất, sợ thành sợ bại, sợ hơn sợ thua, sợ tốt sợ xấu, chúng ta cố gắng nỗ lực nên người thì mệt như mà việc thì không xong. Nhất là đối với tâm **“danh vọng lợi dưỡng”**, chúng ta phải xa lìa tâm **“danh vọng lợi dưỡng”**, xa lìa tâm được mất, xa lìa vọng tưởng, xa lìa phân biệt, xa lìa chấp trước.

Chúng ta luôn ở trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước cho nên không thể trở về tự tánh thanh tịnh của mình. Thật ra điều này không khó! Chúng ta cứ y giáo phụng hành, làm theo giáo huấn của Phật Bồ Tát, giáo huấn của Thánh Hiền. Chúng ta đã có Thầy tốt hướng dẫn, đã có đồng tu thì chúng ta cứ y theo đó mà làm. Chúng ta làm với tâm Chân Thành nhất thì tự khắc sẽ đạt được kết quả tốt nhất. Nhưng chúng ta cứ mãi chìm trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Chúng ta cần xa lìa tâm lo sợ lợi hại, sợ được sợ mất, cần hiểu rằng **“nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định”**. Một bữa ăn, một hùm nước đều do

tiền định. “*Tiền định*” là phước báu đã định chứ không phải là ông Trời định. Chúng ta làm với tâm chân thành nhất thì sẽ tạo thành phước báu, không phải lo đến việc không được hưởng phước.

Gần đây, có rất nhiều người mời tôi. Hôm qua, có người cứ đi theo tôi để mời tôi về chùa của họ. Họ khen đội ngũ chúng ta làm việc tốt và chuyên nghiệp. Nhưng tất cả phải đủ duyên, phải xứng tâm, phải phát tâm vì chúng sanh phục vụ thì chúng tôi mới đến. Nếu họ “*tự tư tự lợi*”, muốn chùa của mình đông một chút, lợi dưỡng nhiều một chút thì chúng ta vĩnh viễn không gặp được nhau.

Chúng ta dần dần thể hội được mọi sự đúng như Ngài Lục Tô Huệ Năng đã nói: “***Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ, nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp***”. Khi chúng ta đã quay trở về với tự tánh thì tự tánh sẽ hiển bày tất cả mọi năng lực, không thiếu thứ gì. Chúng ta không cần phải đại khờ lo sợ không có cơm ăn áo mặc, lo sợ không có nhà ở! Chúng ta hãy đem toàn bộ năng lực, không gian, thời gian chúng ta có được để lo cho chúng sanh, phục vụ chúng sanh. Rồi mọi việc sẽ được an bài. Khi đó, chúng ta không phải lo thiếu cơm ăn, áo mặc, nhà ở. Hôm qua tôi đến thăm khu đào tạo mới xây. Họ đã chuẩn bị sẵn phòng ốc, giường ngủ, điều hòa máy lạnh để tôi có riêng một nơi nghỉ ngơi nhưng tôi ít khi đến đó nên tôi nói với họ không cần thiết phải làm như vậy.

Tôi đã nhiều lần nói với mọi người: Chúng ta dùng hết năng lực của mình để làm mà không nhận thù lao tương xứng với công sức mình bỏ ra thì tuy không nhận bằng vật chất nhưng chúng ta sẽ được nhận bằng phước báu, chúng ta không hề bị lỗ. Khi chúng ta hưởng thụ, thành thoi, sung sướng, nếu không trả bằng tiền thì chúng ta phải trả bằng phước báu trong vận mạng của mình. Chúng ta đừng thông thả, đừng chảnh mắng! Nhà Phật có câu: “***Một hạt cơm của thí chủ nặng như núi Tu Di, đời này không liểu đạo thì đời sau mang lông đội sừng mà trả nợ***”. Chúng ta hãy nỗ lực vì người khác mà phục vụ, không cần phải lo cơm áo gạo tiền! Nếu chúng ta thọ hưởng mà không bỏ ra năng lực vừa xứng thì chúng ta phải trả bằng phước báu trong vận mạng của mình. Vậy thì rất phiền!

Hòa Thượng nói: “***Tất cả phải được hóa nhập vào tự tánh***”. Tự tánh là **Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi**. Trong tự tánh có đầy đủ tất cả, không thiếu thứ gì. Tự tánh là một mảnh chân thành.

Chúng ta không thể hóa nhập vào tự tánh thanh tịnh vì suốt ngày chúng ta sống trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, cứ sợ được sợ mất, sợ thành sợ bại, sợ hơn sợ thua, sợ tốt sợ xấu. Thật ra tất cả đều do chúng ta. Chúng ta thương người này, ghét người kia thì không thể có tâm từ bi. Chúng ta cứ chọn lấy tập tánh, tập khí phiền não mà không chọn lấy tự tánh thanh tịnh vốn dĩ đã có. Tập tánh là “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm đục sáu trần*”, “*tham sân si mạn*”. “*Tập*” là huân tập. Tự tánh

vốn sẵn có đầy đủ nhưng chúng ta không dùng cho nên không thể trở về với tự tánh, không thể “*tiêu quy tự tánh*”, không thể hóa nhập vào tự tánh.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta đọc Kinh, niệm Phật, nếu hiểu được quay về với tự tánh thì bạn liền sẽ được pháp hỉ sung mãn. Tâm chân thật Thanh Tịnh thì bạn có cách nhìn đối với vũ trụ nhân sanh hoàn toàn khác biệt. Đó là cái nhìn của Phật Bồ Tát, là cái nhìn của người vượt ra khỏi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Đây chính là công phu, đây là thọ dụng chân thật. Sau khi có được thọ dụng này thì bạn mới có thể nắm được pháp vị. Nếu không có pháp vị thì bạn niệm Phật nhiều, tụng Kinh nhiều sẽ rất mệt mỏi, bạn không thể nắm được vị đạo. Bạn niệm Phật, đọc Kinh chỉ là miệng đọc mà không hề có sự thể hội từ nơi tâm. Khi bạn có thể thể hội từ nơi tâm thì mới chân thật có được thọ dụng, pháp hỉ tràn đầy, không hề biết mệt mỏi*”.

Pháp vị giúp chúng ta vượt qua tất cả mọi tập khí phiền não. Nếu chúng ta vẫn để cho tập khí ngự trị thì chúng ta vĩnh viễn không có pháp vị. “*Pháp vị*” là niềm vui khi nghe pháp, niềm vui khi niệm Phật, niềm vui khi tụng Kinh, niềm vui khi làm tất cả Phật sự. Có người thấy Hòa Thượng giảng Kinh mỗi ngày từ 2 đến 4 giờ đồng hồ thì sợ Hòa Thượng khổ và mệt. Hòa Thượng nói: “*Tôi không giảng Kinh thì mới bị mệt, nếu giảng Kinh thì tôi không mệt*”. Họ không hiểu rằng giảng Kinh thì khế nhập giáo huấn của Phật Bồ Tát, xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước cho nên không mệt. Khi không giảng Kinh, không đọc Kinh, không niệm Phật thì ở trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước cho nên sẽ mệt.

Hòa Thượng nói: “*Mỗi người chúng ta mỗi ngày đều tiêu hao năng lượng bởi vọng tưởng, 70% năng lượng của chúng ta bị tiêu hao vào vọng tưởng*”. Chúng ta ăn rất nhiều, một ngày 3 bữa nhưng vẫn đói vì chúng ta vọng tưởng quá nhiều. Hòa Thượng nói rằng Ngài Lý Bình Nam ăn rất ít vì không có vọng tưởng. Mỗi bữa Ngài chỉ ăn một cái bánh bao rất nhỏ, một chén cơm nhỏ với một chút đồ ăn đựng trong một chén nước tương nhỏ.

Hòa Thượng càng giảng Kinh thì âm thanh càng lúc càng lớn. Hòa Thượng nói: “*Nếu bạn đọc Kinh, niệm Phật, nghe Kinh mà mệt thì bạn đang ở trong trạng thái vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Nếu bạn xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì sẽ không mệt*”.

Chúng ta nhớ con da diết như thế nào, dùng tâm nhớ da diết đó để nhớ câu “*A Di Đà Phật*”, nhớ Phật, niệm Phật thì tuyệt vời. Chúng ta nghe một bài hát mà mình yêu thích, cảm thấy tâm hồn bay bổng. Chúng ta nghe một bài pháp, nghe câu “*A Di Đà Phật*” mà tâm hồn cũng bay bổng như vậy, xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì tốt.

Hòa Thượng nói: **“Nghe Kinh cũng tốt, đọc Kinh cũng tốt, giảng Kinh cũng tốt, tu hành cũng tốt, nhất định phải được pháp vị, nhất định phải có niềm vui của pháp đó. Bạn chân thật có thể nếm được mùi vị của Phật pháp, nếm được Pháp vị thì bạn mới có được niềm vui, như vậy thì thân tâm bạn mới được an lạc. Nếu bạn không có niềm vui này, những thứ không muốn đọc lại phải đọc, những thứ không muốn nghe lại phải nghe, những thứ không muốn niệm lại phải niệm, càng niệm càng không có hứng thú thì bạn đã sai rồi. Con đường bạn đi, phương pháp của bạn làm đều sai rồi! Cần phải có sự thay đổi!”**.

Thế vị là “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*năm dục sáu trần*”, “*tham sân si mạn*”. Người xưa nói rất hay: **“Mùi vị của thế gian không nồng nàn, không có vị đặc biệt như pháp vị”**. Vị của thế gian kích thích ngũ dục, khiến cho chúng ta chỉ vui trong một chút thời gian ngắn ngủi. Pháp vị là niềm vui từ tự tánh, niềm vui của tâm nên chúng ta có niềm vui rất lâu. Có được niềm vui của pháp vị thì chúng ta không bị trói buộc bởi thế vị.

Thí dụ, tôi cảm nhận được sự an lạc khi ngày ngày học tập. Trong một giờ học vào buổi sáng hàng ngày, tôi cảm thấy mình xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, xa lìa mọi sự thành bại tốt xấu nên học rất hoan hỷ, học được hết sức tinh tấn. Có người tham gia học chỉ vì nghĩ rằng mình là Chủ tịch Hội đồng Quản trị, mình là Hiệu trưởng, cần phải làm ra hình ảnh tốt cho các Cô giáo noi theo, cho nên họ ngồi học mà khổ nói không nên lời.

Hòa Thượng nói: **“Thế vị không nồng nàn như pháp vị. Đây là thật! Bạn chưa nếm được thì bạn không thể biết. Bạn vẫn còn tham thố thế vị nên không thể cảm nhận được pháp vị”**. Chúng ta vẫn chìm trong “*tự tư tự lợi*”, vẫn chìm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, vẫn chìm trong “*năm dục sáu trần*”, vẫn chìm trong “*tham sân si mạn*” nên không thể có được pháp vị. Thế vị đậm đà hơn, nồng hơn khiến cho pháp vị bị nhạt đi. Khi pháp vị nồng thì thế vị sẽ nhạt đi bởi vì chúng ta đã xem thường “*danh vọng lợi dưỡng*”, chỉ coi “*danh vọng lợi dưỡng*”, địa vị thế gian là bã mía.

Chư Phật Bồ Tát, chư Tổ Sư Đại Đức xem thường thế vị, xa lìa thế vị. Tổ Sư Ấn Quang đã làm được. Ngài Lý Bình Nam đã làm được. Hòa Thượng đã làm được. Các Ngài đã xa lìa danh vọng địa vị thế gian. Thế vị không làm động tâm các Ngài vì pháp vị nồng hơn. Các Ngài hiểu rằng thế vị chỉ là giả, khiến chúng ta khổ muôn trùng khổ ải, sanh tử tiếp nối từ đời này đến đời sau.

Hòa Thượng nói: **“Bạn còn tham thố thế vị nên không biết được pháp vị. Trong Phật pháp công đức thù thắng nhưng bạn không thấy được. Chỉ cần bạn buông xuống vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì bạn liền thấy được. Bạn xa lìa thế vị thì tự khắc nếm được pháp vị”**.

Buông xuống vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì trở về với tự tánh. Tự tánh là Chân thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi. Ta trở về với tự tánh thì sẽ chân thật thấy được pháp vị rất nồng. Có pháp vị thì ta sẽ xem thường thế vị. “*Thế vị*” là “*tài sắc danh thực thù*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!